

18+

Руслан
Борта

Срази

Київ

УДК 821.161
Б82

Борта Р. В.

Б82 Срачі : фантастична повість. Київ : Видавництво Ліра-К, 2024. 296 с.
ISBN 978-617-520-699-7

Світ, описаний у цій книзі, знаходиться у небезпеці. На планету летить гігантський Астероїд, який загрожує повному знищенню людства і коли здається, що все втрачено й немає жодної надії на порятунок, приходять ВОНИ... Мудакі. Вони знають про Судний день, вони знають про панічні настрої народу і вони знають що треба робити.

З першого дня команда мудаків починає піздити державний бюджет. Піздить безбожно, так, що аж гай шумить і верби плачуть. Піздять його так, немов це в останній раз.

А тим часом гігантський Астероїд потрошечку наближається до планети, щоб її знищити.

Хто в результаті переможе? Чи летів би Астероїд на планету, якби народ проголосував за іншого кандидата? Хто, крім бактерій, виживе на планеті, і хто ж насправді ці мудакі? Про все це у книзі, яка хоч і вважається фантастичною повістю, але більше схоже на піздец драму.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-699-7

© Борта Р. В., 2024
© Видавництво Ліра-К, 2024

Пролог

Теплий літній вечір. Сонячне проміння гріє землю, на подвір'ї цвірінчать горобці, у повітрі пахне свіжою травою. Діти бігають по дитячому майданчику, кидаються піском. Дорослі зібралися в гурт і обговорювали серйозні теми.

На майданчику вирує цілий гвалт: щось вигукують діти, щось вигукують дорослі. Хто з них кричить голосніше – діти чи дорослі – розібрати важко.

Діти бавляться в лицарів. Дорослі ж бавляться у політичних, і не тільки в політичних, експертів.

– Послухайте мене, – каже перший дорослий. – Ну я ж ліпше знаю.

Він доводить це так, ніби всі навколо знають причину, з якої він ліпше знає. Йому здається, якщо він насупить брови, то одразу матиме вигляд розумника, і тоді всі присутні просто будуть зобов'язані його слухати.

– Послухайте краще мене, – перебиває другий дорослий, який намагається вдати із себе розумнішого, ніж перший, забивши на те, що перший щось там ліпше знає. – Три роки тому... Три роки тому в нас ВВП був оттакий!

Другий дорослий руками показує, яким великим був тоді ВВП.

Ніхто із присутніх не знав, у чому там вимірюється ВВП, але слово звучало доволі переконливо, і пиздонути таке всякому разі це було престижно.

– І золотий запас, – додала перша доросла, яка стояла поруч із другим дорослим. – Ми вже майже весь розікрали. А золотий запас, між іншим, тільки під час війни можна чіпати.

Доросла намагається довести, що вона участі у розкраданні золотого запасу не брала, але точно знає, що його майже весь розікрали.

Тут у справу втручається третій дорослий. Він теж хоче пиздонути щось філософське надрозумне і прямо в точку, але перша доросла його перебиває, бо зараз її черга розказувати те, що вона чула про золотий запас.

– Так послушайте ж нарешті ви! – намагається пробитися через суцільний пиздвож четвертий дорослий. Йому, як і першому і третьому дорослому, слова не дали.

– Ой! – зверхньо промовила друга доросла. – Золотий запас... Ти там знаєш, який він у нас, той золотий запас. Ахах!

Третій дорослий тримав палець догори і мав дике бажання пиздонути щось розумне, але через жіночий діалог у суцільний пиздвож втрутитися не вдалося.

– Знаю, – доводила перша. – Бо я статистику бачила!

– Статистику чого?

– Статистику золотого запасу, чого ж іще?!

– Це де ти таке бачила?

– Та вчора по Другому національному показували, одразу після передачі про знаки зодіаку, які зустрінуть справжнє кохання цього року.

Між тим другий дорослий поспішно ступив кілька кроків назад, щоб ніхто не здогадався, що він дивиться жіночі передачі. Бо як пронюхають, то потім у гараж на чарку перестануть кликати.

– Ого, – дивується друга доросла. – А я хотіла подивитись ту передачу, але в мене часу не було. А ви дивилися?

Другий дорослий сподівався, що суцільний пиздвож убиває інтелект, і ніхто не запитуватиме в нього, звідки він брав цифри по ВВП.

Тим часом перша доросла відводить убік другу дорослу, щоб попиздіти з нею на тему астрології. Другій було дуже цікаво знати, чи може Овен жити разом зі Стрільцем. А якщо ні, то вона вже давно думала піти геть від того мудня, просто ще моменту підхожого не було.

Політичний інфопростір на мить став вільним, цим одразу скористався

= четвертий дорослий.

- Золотий запас – то хуйня повна! Тут не про золотий запас йдеться, головне, щоб президент не був мудаком.

- Ну так а хто цього обирав? – дорікнула третя доросла, яка не вірила в астрологію, і пиздьож у компанії чоловіків їй був приємніший, ніж пиздьож у компанії жінок. – Ти ж тут ходив і кричав, що ми будемо жити краще. І що? Живемо?!

- А що, раніше було краще? – виправдовувався четвертий.

- Раніше? – у політичний пиздьож встрає п'ятий дорослий, який ходив за пивцем. – Та я раніше міг за пів сотні два баки бензину залити, а зараз на один не вистачає...

- Ой... – хитає головою третя. – А те, що ти машину поміняв, до уваги не береш? Може, того і не вистачає тобі?

Серед дорослих були чоловіки і жінки різного віку, які дивилися різні телевізійні канали, слухали різних політичних експертів, а відповідно, і інформація в кожного була своя, і кожен вважав, що його думка слухна, бо вони думали, що по телевізору хуйні не кажуть. Це ж телевізор, бляха-муха, джерело довіри вищої, ніж телевізор, може бути тільки церква, особливо на свята.

- Нам однозначно треба піднімати економіку, – третій дорослий нарешті здолав свої комплекси і таки вкинув свої п'ять копійок.

Він сказав це так тихо, що на нього ніхто навіть не звернув уваги. Коли на подвір'ї відбуваються політичні

дебати, треба говорити чітко та голосно, а не шептуна запускати.

– Економіка, – відповідає четвертий. – Економіку підніmemo, і буде все гаразд.

– І хто її підніmatиме? – запитує п'ятий. – Хіба вона підніме?

– А чого ні? У неї чітка програма побороти несправедливість, бідність і корупцію.

– Ага... Бідність вона поборе! А хіба вона не була при владі?!

– Була, але їй тоді не дали...

– Хто не дав?

– Та он той не дав. Він їй усе палки в колеса ставив.

– А зараз дадуть?

– А зараз часи інші, розумієш? Зараз можна зміни робити.

– Та які зміни вона зробить?! Вона ж злодюга!

– А той не злодюга?

– Теж злодюга, але не такий злодюга.

– Ага! Значить, він добрий злодюга?

П'ятий дорослий сьорбнув пивця. Смачно так сьорбнув. Четвертому одразу теж закортіло.

– Ой, вам, власне, нічого й не доведеш! – Четвертий махнув рукою на ту срану політику і пішов по пиво.

Дорослі по-новому затіяли спір про те, який злодюга менший, а який – більший.

Почалися перепалки та аргументована дискусія на виправдання злодюг. Бо злодюга, який вкрав трохи менше, ніж той злодюга, який вкрав трохи більше, є благородним і хорошим злодюгою, який надалі зробить для себе належні висновки і більше не крастиме. Інакше злодюга, який вкрав трохи більше, зробив хороші умови для економіки і для того, щоб красти міг не лише він, а й інші. Це ж добре,

коли є що красти. Бо коли немає ніхуя, толку від того, чесного і справедливого лідера? Ніякого! Хіба для того, щоб те ніхуя по черзі смоктати і згадувати про колишні часи, коли у всіх було щось трохи більше, ніж ніхуя.

Якби був поруч науковець, мільйонер і бажання, – вони розробили б злодюгометр. Учений розробив би шкалу, а мільйонер розпочав би виробництво злодюгометрів і продавав би народу. Ото б тоді дискусія була б предметнішою.

– А от вона те і те хороше зробила, – каже другий дорослий, який вийшов нарешті з тіні.

– Де те хороше? – запитує перший дорослий.

– Та он там.

– А тут що вона хорошого зробила? – запитує п'ятий дорослий. – Подивись, як живемо! Подивись, яка дорога, подивись, які ями!..

Показує на величезні ями в асфальті на подвір'ї, які матінка-природа засипала гнилою аличею, якої було стільки, що її вже навіть алкаші на закуску не брали.

– У мене вчора малий колесо пробив на велосипеді і коліно розбив, – розказує третя доросла.

– Ну так це не вона мала тут дорогу робити, – виправдовується другий дорослий.

– А хто має? Дядя Петя? А вона мільйони красти має?

– А ваш ніби не крав? Армію обікрав, зарплати порізав, пайки порізав...

– Та які пайки він різав?!

– Ой, а то ти ніби не знаєш?

– Та не може такого бути! Де ти таке почула?

– Ой, не придурюйся! Військові на кожному кроці про це казали.

– А он і військовий йде! От ми зараз у нього й запитано про це.

Уздовж дороги, намагаючись не наступити на гнилу аличу, крокував додому капітан із батальйону забезпе-

чення навчального процесу військової академії. Він дуже поспішав. Спека сьогодні була страшна, а він цілісінський день пролазив у камуфляжі, від чого в штанах злиплося «господарство», і він уже мріяв залізти під прохолодний душ, постояти там у тиші та спокої хвилин зо п'ять мінімум. А ще він був голодний як вовк. Сьогодні не випало і хвилини, щоб перекусити, бо дали мільйон завдань. Крутився увесь день і зараз був злий на цілий світ.

Командування батальйону чомусь вважало, що більше голодний офіцер, то більше завдань він може виконати. А тому з офіцера завжди треба висмоктувати енергію і тримати в тонусі, щоб у нього не було вільного часу не те щоб поїсти, а навіть комара на руці прибити.

Капітан ішов собі і нікого не чіпав. Аж раптом з оживленого гурту хтось із дорослих погукав:

– Олексію, чуєш?!

Капітан спинився.

– А от ми зараз і запитаємо...

– Та що ти людину дрочиш!.. Вгамуйся зі своїми пайками.

– Олексію, чуєш, а ну скажи нам, будь ласка, а вам пайок реально відмінили?

Олексій дивився на сусідів і відчував азарт. Мав дике бажання почути відповідь, а потім буде момент перемоги і домінування одного експерта над іншим.

– Відмінили!

– От бачите. Всі чули! А я ж казав!

– А я ще давно казав.

– А я казав тоді, коли ніхто з вас ще про це навіть і не думав.

– Та що ви зі своїм пайком! Ти думаєш, що пайок – найголовніше в житті? Їм відмінили пайок, але зарплату підняли.

– Та не підняли.

– Ага... Хто тобі там скаже?

Капітан того всього не чув, він уже піднімався на третій поверх. Подзвонив у двері. Відчинила дружина, поцюмались, пообнімались.

- Що там таке? – запитала дружина.

- А що? – втомлено відповів капітан, знімаючи з ніг берці. – Та «срачі»!

- Татусь удома, ура, – з кімнати радісно вибіг син, у руці тримав поламаний пластмасовий автомат, який колись стріляв набридливими мелодіями, і тут видав: А що таке «срачі»?

Капітан на мить задумався, глянув на дружину, яка всім своїм виглядом зараз нагадувала комбата, а потім тихенько відповів:

- Це пташки такі, синку.

- Ого!

- Це пташки, яких ти зараз не бачиш, бо ти ще маленький. А коли станеш дорослим, ти їх обов'язково побачиш у всій красі.

- Олексію, перестань! – Дружина гримнула на чоловіка, а потім звернулася до сина. – Ти вже побавився? Іди іграшки збери.

- Ще ні.

- Ну то все одно йди збери.

Капітан зняв берці, кітель і пішов у ванну купатися.

- Про зарплату щось казали?

- Та немає поки. А що у нас уже все?

- У мене в гаманці остання двадцятка.

- Бляха!

- Скільки тобі разів казала, там у своїй армії матюкайся, а вдома без матюків. Зрозумів?

- Ух ти ж йобана в рот! – тихенько пробубнів капітан, коли перші краплі води почали стікати по зайобаному армією тілу. Ну і як таку насолоду можна прокоментувати без матюків?

- Що ти сказав?
- Кажу, спину мені потреш?

І справді, дружина щодня нагадувала не матюкатися вдома, але він багато часу проводить на службі, а там без матюків, як скорпіону без жала. В армії служити можна без автомата, а без матюків годі.

За вікном вирували «пташинісрачі». Вони то стихали, то знову звучали голосніше. Погода сьогодні була чудовою, вечір теплим, тому у «срачів» сьогодні бурхливий шлюбний період.

- Ох вже ці... пташки, - тихесенько промовила дружина. - І немає чим зайнятися людям?

- Ти тільки їм того не говори. Бо зараз скажуть, якщо ти не цікавишся політикою, то тобі байдужа доля країни. Скоро вже обсирати почнуть навіть за те, що ти мовчиш.

Розділ 1

Найдоцільніше починати цю повість із вечірньої прогулянки.

Студент політехнічного інституту, Антон Буравчик, якраз вийшов увечері на прогулянку із песиком. Узяв собі пляшанку пивка і, попиваючи, пішов спокійним (не стройовим і не похідним), цивільним кроком.

Загалом чудово ось так увечері піти і погуляти. А якби не ті повідомлення про армагеддон, що насувається, то Антон почувався б найщасливішою людиною на планеті. У нього все в житті загалом нормально. Він відмінник в університеті, у нього є плани на майбутнє і навіть вже майже вирішене питання із роботою, де він матиме повний соцпакет та фінансову стабільність, і навіть батьки, хоча і сваряться цілими днями, але люблять і пишаються Антоном.

Усе чудово, але армагеддон... Від армагеддону нікуди не подітися, принаймні так кажуть люди. Суспільство перебувало на стадії паніки, і Антон, який був частиною цього суспільства, поділяв ці самі тривожні думки.

Апокаліпсис. Чи буде він насправді, чи не буде? Ніхто цього точно не знав. Аналітики дають свої прогнози, експерти свої, а влада каже, що робить усе можливе й неможливе, і Антон їй вірить.

А що ще робити? Тільки вірити, не піддаватися паніці, обговорити із родиною спільні дії, покроково і з конкретикою. Хто що робить, хто що бере із собою, куди всі мають бігти? Ці всі важливі, на думку Антона, питання ма-

ють бути обговорені в родині до армагеддону, а не тоді, коли вже тут все палатиме яскравим полум'ям.

Сьогодні мати запитала в батька:

– І що будемо робити?

– Залупити і так ходити.

– Ох і бовдур же ти!

– Що ти від мене хочеш? – нервово перепитує батько, розвалившись у своєму улюбленому кріслі.

– Якщо настане армагеддон, що робити будемо?

– Ти роби, що хочеш, – спокійно відповів батько, – а я заварю собі кави, вийду на балкон в одних трусах, закурю цигарку і буду дивитися, як всі в паніці бігають по вулиці.

– У тебе все сміхуйочки, як завжди.

– Не тільки сміхуйочки, – заперечує батько. – Ще й піздаханьки бувають.

– Армагеддон – це тобі не жарти. Старий ти дурень. Бачиш, он люди вже в магазинах продукти скуплюють. Сусід вже третій пакаван харчів додому заносить.

– Тиць-пиздиць, приїхали, армагеддон. Скажу так, якщо гігантський космічний об'єкт впаде на нашу планету, то чотири пачки макаронів тебе не врятують. Вимруть усі, крім бактерій, мудаків-політиків і мудаків-чиновників. І в них, я тобі скажу, шансів пережити армагеддон більше, ніж у нас із тобою.

– Ой, у тебе в усьому політики і чиновники винні.

– А що, ні? Подивись на їхні морди, там чорним маркером написано не понашому: «НАИБЕМ».

Антону ці батьківські срачі дуже вже набридли. Можна, звісно, як молодший брат, зачинитися в кімнаті і виходити тільки в туалет і на кухню, але Антон так не вміє. Він мусить брати участь в усіх сварках, як відповідальний старший син своїх батьків. Раніше, до всіх цих інсайдів про армагеддон, батьки сварилися не так часто. А зараз і вони,